

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Baranovej a členov senátu JUDr. Valérie Mihalčinovej a JUDr. Pavla Naďa, v právnej veci navrhovateľov: 1.) AGROBARA s.r.o., Bara č. 69, 2.) AGRO - LADMOVCE s.r.o., Ladmovce č. 4, 3.) a 4.) JOMADO s.r.o., Hlavná 600, Streda nad Bodrogom, 5.) L - ATV s.r.o., Ladmovce č. 170, 6.) L-VIASAT – H s.r.o., Ladmovce č. 4, 7.) ZEMPLÍNSKA PLAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ SK s.r.o., Ladmovce č. 4, 8.) N & EN, s.r.o., Boľská 166, Kráľovský Chlmec, 9.) NAFT - SM Gastro Slovakia s.r.o., Veľká Bara č. 45, 10.) L - ATV s.r.o., Ladmovce č. 170, 11.) L-VIASAT – H s.r.o., Ladmovce č. 4, 12.) STAVIVÁ KLASIK - L s.r.o., Hlavná č. 600, Streda nad Bodrogom, 13.) VIASAT – E s.r.o. Ladmovce č. 4, 14.) TOKAJ MUŠKÁT SK s.r.o., Veľká Bara č. 45, všetci zastúpení JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom a daňovým poradcom, Gelnická č. 33, Košice, proti odporcovi Daňovému úradu Kráľovský Chlmec, Mierová č. 2, Kráľovský Chlmec, v konaní o návrhoch navrhovateľov na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

S p á j a veci vedené na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6S/16363/2010, 6S/16393/2010, 6S/16471/2010, 6S/16483/2010, 6S/16495/2010, 6S/16511/2010, 6S/16533/2010, 6S/16614/2010, 6S/19660/2010, 6S/19664/2010, 6S/19668/2010, 6S/19672/2010, 6S/19676/2010, 6S/19680/2010 na spoločné konanie, ktoré sa bude naďalej viesť pod sp. zn. 6S/16363/2010.

Z a k a z u j e Daňovému úradu Kráľovský Chlmec pokračovať vo výkone daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku navrhovateľov na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia máj 2009,

október 2009, november 2009, december 2009 a január 2010 na základe poverenia na výkon kontroly č. 738/320/3999/2010/Hef z 1.3.2010, č. 738/320/720/2010/Hvi zo 14.1.2010, č. 738/320/2672//2010/Hir z 11.2.2010, č. 738/320/4770/10/And z 8.3.2010, č. 738/320/12960/2009/Horň z 13.7.2009, č. 738/320/633/2010/Hro z 13.1.2010, č. 738/320/3459/2010/Hla z 22.2.2010, č. 738/320/5029/10/Hor z 10.3.2010, č. 738/321/137-5959/10/Kön z 23.3.2010, č. 738/320/727/2010/Vare zo 14.1.2010, č. 738/320/3179/2010/KOV zo 17.2.2010, č. 738/321/2438/2010/Šál z 9.2.2010, č. 738/320/2347/2010/Šip. z 8.2.2010, č. 738/320/3958/2010/Bér z 26.2.2010 po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

Navrhovateľom p r i z n á v a právo na náhradu trov konania v sume 4.207,98 eur, ktorú je odporca povinný zaplatiť do rúk právneho zástupcu navrhovateľov JUDr. Eugena Kostovčika, Gelnická 33, Košice, do ôsmich dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Návrhmi podanými v lehote podľa § 250v ods. 3 O.s.p. sa navrhovatelia domáhali ochrany pred nezákonným zásahom odporcu v zmysle § 250v O.s.p. V návrhoch uviedli, že na základe upovedomenia odporcu o výkone kontroly, a to:

- u navrhovateľa AGROBARA s.r.o., (DIČ: 2022143167), č. 738/320/3999/2010/Hef z 1.3.2010,
- u navrhovateľa AGRO - LADMOVCE s.r.o., (DIČ: 2022559022), č. 738/320/720/2010/Hvi zo 14.1.2010,
- u navrhovateľa JOMADO s.r.o., (DIČ: 2021941592), č. 738/320/2672//2010/Hir z 11.2.2010 a č. 738/320/4770/10/And z 8.3.2010,
- u navrhovateľa L - ATV s.r.o., (DIČ: 2022578998), č. 738/320/12960/2009/Horň z 13.7.2009 a č. 738/320/727/2010/Vare zo 14.1.2010,
- u navrhovateľa L-VIASAT - H s.r.o., (DIČ: 2022579020), č. 738/320/633/2010/Hro z 13.1.2010 a č. 738/320/3179/2010/KOV zo 17.2.2010,
- u navrhovateľa ZEMPLÍNSKA PLAVEBNÁ SPOLOČNOSŤ SK s.r.o., (DIČ: 2022560903), č. 738/320/3459/2010/Hla z 22.2.2010,
- u navrhovateľa N & EN, s.r.o., (DIČ: 2022536241), č. 738/320/5029/10/Hor z 10.3.2010,
- u navrhovateľa NAFT - SM Gastro Slovakia s.r.o., (DIČ: 2020052639), č. 738/321/137-5959/10/Kön z 23.3.2010,
- u navrhovateľa STAVIVÁ KLASIK - L s.r.o., (DIČ: 2022449330), č. 738/321/2438/2010/Šál z 9.2.2010,
- u navrhovateľa VIASAT - E s.r.o., (DIČ: 2022579141), č. 738/320/2347/2010/Šip. z 8.2.2010,
- u navrhovateľa TOKAJ MUŠKÁT SK s.r.o., (DIČ: 2022143288), č. 738/320/3958/2010/Bér z 26.2.2010

vykonávajú u nich kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj, október, november, december 2009 a január 2010 kontrolóri, ktorí nie sú organizačne začlenení

ako zamestnanci Daňového úradu Kráľovský Chlmec. Navrhovatelia tvrdili, že podľa ustanovenia § 15 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov podali proti postupu zamestnancov správcu dane námietky, v ktorých okrem iného poukázali na ustanovenie § 3 ods. 1 citovaného zákona, v ktorom sa upravuje miestna príslušnosť správcu dane a namietali, že súčasťou zákonom ustanoveného postupu je právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v tomto ustanovení zákona. Konštatovali, že miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je daná aj totožnosťou jeho zamestnancov. Zamestnanci miestne príslušného správcu dane neboli z daňového konania vylúčení, preto nie je dôvod, aby daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci správcu dane, ktorí nie sú organizačne začlenení u miestne príslušného správcu dane. Konštatovali, že postupom pri výkone daňovej kontroly dochádza k porušeniu ustanovenia § 3 a § 24 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, a preto ho treba považovať za protizákonný. Navrhovatelia poukázali aj na nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS 118/08-61 z 10.12.2009 a žiadali o bezodkladné ukončenie protiprávneho konania. Navrhovatelia ďalej uviedli, že odporca podľa ustanovenia § 115 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov ich námietkam proti postupu zamestnanca správcu dane nevyhovel. Podľa odporcu skutočnosť, že zamestnanec vykonávajúci daňovú kontrolu nie je organizačne začlenený pod daňový úrad miestne príslušný pre výkon daňovej kontroly, neznamena, že zamestnanec postupuje pri výkone daňovej kontroly v rozpore so zákonom. Vo svojich rozhodnutiach, ktorými rozhodol o námietkach navrhovateľov, odporca konštatoval, že kontrolu vykonáva miestne príslušný daňový úrad, čím nie je porušené ustanovenie § 3 ods. 1 citovaného zákona týkajúce sa miestnej príslušnosti. Postup zamestnanca pri výkone daňovej kontroly nemožno považovať za protizákonný len z toho dôvodu, že nie je organizačne začlenený u miestne príslušného správcu dane. Preto námietka navrhovateľov o tom, že postup zamestnancov správcu dane pri výkone daňovej kontroly je potrebné považovať za protizákonný, je podľa odporcu neopodstatnená.

Navrhovatelia vo svojich návrhoch tvrdili, že výkon kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj, október, november a december 2009 a január 2010 realizovali na základe už uvedených upovedomení, je nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Preto podľa ustanovenia § 244 ods. 5 a § 250d O.s.p. žiadajú súd o ochranu pred týmto nezákonným zásahom. Navrhovatelia s poukázaním na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a zásadu zákonnosti zakotvanej v ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov uviedli, že správca dane môže vykonávať len také úkony, ktoré mu spomínaný zákon umožňuje a musí ich vykonať spôsobom, ktorý tento zákon zakotvuje. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov miestna príslušnosť správcu dane sa riadi u právnickej osoby jej sídlom, ak tento zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak. Podľa spomínaného nálezu Ústavného

súdu SR súčasťou zákonom ustanoveného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne SR podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o správe daní. Miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov. Zamestnanci miestne príslušného správcu dane neboli z daňového konania podľa ustanovenia § 24 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov vylúčení, preto nebol dôvod, aby daňovú kontrolu nemohli vykonávať. Pri začatí a počas daňovej kontroly došlo k obídenu ustanovení § 3 a § 24 uvedeného zákona týkajúcich sa miestnej príslušnosti správcu dane a vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania. Navrhovatelia tvrdili, že v daňovej kontrole ide o nezákonný zásah orgánu verejnej správy a navrhovatelia boli týmto nezákonným zásahom ukrátení na svojich právach a právom chránených záujmoch uvedených v ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a § 3 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Navrhovatelia poukázali na záväznosť výkladu právneho predpisu Ústavným súdom SR. Uviedli, že ak Ústavný súd SR v niektorom zo svojich rozhodnutí sformuluje ústavný konformný výklad právneho predpisu, je nutné tento výklad rešpektovať aj v ďalších obdobných prípadoch, napriek tomu, že ide o procesne samostatné konania. Rozhodnutia Ústavného súdu SR predstavujú interpretačné pravidlo a sú záväzné nielen pre súdy, ale aj pre orgány štátnej správy, medzi ktoré patria aj daňové orgány. Vyplýva to z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Navrhovatelia ďalej podporne namietali, že pri rozhodovaní o námietke podľa ustanovenia § 15 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov došlo k ďalšej deformácii, pretože námietku mohol vybavovať zamestnanec správcu dane, ktorý bol najbližšie nadriadený tomu zamestnancovi, voči ktorému námietka smerovala. Splnenie procesnej podmienky vyčerpania prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, navrhovatelia preukazovali uplatnením námietky proti postupu zamestnanca správcu dane v zmysle § 15 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Dodržanie 30-dňovej lehoty v zmysle § 250v ods. 3 O.s.p. dokazovali tým, že počítanie tejto lehoty sa má vykladať v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v rozsudku č.k. 3Sžz/1/2009 zo dňa 18.6.2009. Vzhľadom na uvedené sa preto navrhovatelia domáhali toho, aby krajský súd zakázal odporcovi pokračovať vo výkone daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie máj, október, november, december 2009 a január 2010. Všetky návrhy navrhovatelia odôvodnili skutkovo aj právne rovnako.

Odporca v písomných vyjadreniach uviedol, že podstatou nezákonného zásahu nie je samotná neoprávnenosť vykonávania daňovej kontroly, ale skutočnosť, že daňová kontrola je vykonávaná zamestnancami miestne nepríslušného správcu dane. Odporca zastáva názor, že nedošlo k splneniu podmienky pre podanie návrhu na ochranu proti neoprávnenému zásahu z dôvodu, že o tejto skutočnosti bolo vydané rozhodnutie. Proti rozhodnutiu správcu dane o nevyhovení námietke daňového subjektu proti postupu zamestnancov správcu dane odvolanie nie je prípustné, ale

takéto rozhodnutie je možné preskúmať mimo odvolacieho konania podľa § 53 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, resp. je proti nemu možné podať žalobu podľa § 247 a nasl. O.s.p. Podľa odporcu preto nie je splnená podmienka pre podanie návrhu na ochranu proti neoprávnenému zásahu, a to vyčerpanie opravných prostriedkov. Odporca poukázal na ustanovenie § 1a písm. b), j) zákona č. 511/1992 Zb. a § 3 ods. 1 zákona č. 150/2001 Z.z., podľa ktorých sa správcom dane rozumie okrem iného aj daňový úrad, zamestnancom správcu dane je zamestnanec, ktorého zamestnávateľom je aj daňové riaditeľstvo, pričom zamestnávateľom zamestnanca daňových orgánoch je daňové riaditeľstvo SR. Ďalej poukázal na metodický pokyn Daňového riaditeľstva SR č. 5/3/2003 k jednotnému postupu pri vyslaní zamestnanca na služobnú cestu za účelom vykonania miestneho zisťovania alebo daňovej kontroly, podľa ktorého zamestnanec vyslaný na pracovnú cestu v rámci výkonu činností na pracovnej ceste plní príkazy riaditeľa daňového úradu, ktorý je správcom dane miestne príslušným pre výkon daňovej kontroly. Podľa odporcu v praxi môžu nastať situácie, kedy sa javí ako vhodnejšie výkon daňovej kontroly zabezpečiť zamestnancami daňového úradu, ktorý nie je miestne príslušným správcom dane pre výkon daňovej kontroly podľa ustanovení zákona o správe daní. V prípade, ak na návrh daňového úradu - miestne príslušného správcu dane riaditeľ pracoviska Daňového riaditeľstva SR povolí po zvážení predložených dôvodov takýto postup, je možné vykonať daňovú kontrolu pracovníkmi vyslanými na pracovnú cestu do obvodu iného správcu dane, ako je daňový úrad, ktorý je určený ako ich bežné miesto výkonu práce. Odporca konštatoval, že zákon o správe daní neobsahuje ustanovenia, na základe ktorých by k takému postupu malo predchádzať vylúčenie z konania pracovníkov daňového úradu miestne príslušného na výkon daňovej kontroly. Skutočnosť, že zamestnanec, ktorý vykonáva daňovú kontrolu nie je organizačne začlenený pod daňový úrad miestne príslušný pre výkon daňovej kontroly, neznamená, že zamestnanec postupuje pri výkone tejto kontroly v rozpore so zákonom. Ak v danom prípade je nepochybné, že daňovú kontrolu vykonáva miestne príslušný daňový úrad, je dodržané ustanovenie § 3 ods. 1 zákona o správe daní o miestnej príslušnosti. Odporca zdôraznil, že ak zamestnanec vykonáva daňovú kontrolu na základe písomného poverenia a pri výkone tejto kontroly postupuje v súlade s ustanovením § 15 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, jeho postup pri výkone daňovej kontroly nemožno považovať za protizákonný len z toho dôvodu, že nie je organizačne začlenený u miestne príslušného správcu dane. V súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR č. II. ÚS 118/08-61 z 10.12.2009 odporca poukázal na skutočnosť, že na viacerých miestach tohto nálezu dochádza k stotožňovaniu pojmu daňového konania s pojmom daňová kontrola, pričom poukázal na legálnu definíciu týchto pojmov obsiahnutú v ustanovení § 1a písm. c), d) zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Z toho vyvodil záver, že názor Ústavného súdu SR je potrebné aplikovať v daňovom konaní, a nie v daňovej kontrole. Z uvedených dôvodov odporca navrhol, aby návrhy navrhovateľov súd ako nedôvodné zamietol.

Súd v záujme hospodárnosti konania podľa § 112 ods. 1 s použitím ustanovenia § 250v ods. 8 a O.s.p. § 246c ods. 1 spojil veci uvedené vo výrokovvej časti rozsudku na spoločné konanie, ktoré sa bude naďalej viesť pod spisovou značkou 6S/16363/2010, pretože veci skutkovo spolu súvisia a týkajú sa iba rôznych zdaňovacích období u toho - ktorého navrhovateľa.

Súd v konaní podľa § 250v O.s.p. rozhodol v spojených veciach podľa § 250f ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania. V pojednávaných veciach bola odporcovi doručená výzva podľa § 250f ods. 2 O.s.p. a odporca podaním zo dňa 9.8.2010, ktoré podal na poštovú prepravu dňa 10.8.2010, prejavil svoj nesúhlas s prejednaním vecí bez nariadenia pojednávania až po uplynutí 15 dní od doručenia výzvy, a preto v predmetných veciach nastala právna fikcia súhlasu odporcu s prejednaním vecí bez nariadenia pojednávania, o čom bol odporca vo výzve súdu upovedomený.

Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je upravené v ustanovení § 250v O.s.p.

Podľa § 250v ods. 1 O.s.p. fyzická osoba, alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tordenia uvedeného v návrhu, vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je tento orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený (§ 250v ods. 2 O.s.p.).

Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, alebo ak sa navrhovateľ domáha len určenia, že zásah bol alebo je nezákonný. Návrh musí byť podaný do 30. dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo (§ 250v ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250v ods. 4 O.s.p. súd o takom návrhu rozhodne rozsudkom. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku rozsudku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a lehotu, v ktorej má orgán verejnej správy túto povinnosť vykonať. Povinnosť spočíva v zákaze pokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom. Ustanovenie § 250u platí rovnako. Súd návrh zamietne, ak nie je dôvodný alebo návrh nie je prípustný.

Navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel (§ 250v ods. O.s.p.).

Na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je uvedené inak (§ 250v ods. 8 O.s.p.).

Súd v súlade s ustanovením § 250v ods. 3 O.s.p. preskúmal prípustnosť návrhov a zistil, že vo všetkých prípadoch navrhovatelia pred podaním návrhov využili prostriedky nápravy, ktorých použitie umožňuje zákon č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov tým, že uplatnili námietky voči postupu zamestnancov správcu dane a o týchto námietkach rozhodol riaditeľ Daňového úradu Kráľovský Chlmec tak, že týmto námietkam nevyhovel. Navrhovatelia sa dozvedeli o nezákonnom zásahu odporcu momentom doručenia rozhodnutí riaditeľa Daňového úradu Kráľovský Chlmec o nevyhovení námietkam proti postupu zamestnancov správcu dane. Súd prihliadol na rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR vyjadrenú napríklad v rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sžz/1/2009-36 zo dňa 18.6.2009, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že „vzhľadom na kumulatívne stanovenie podmienok prípustnosti k návrhu na konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy z ustanovení § 250v ods. 3 O.s.p., a to: 1.) vyčerpanie prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis a 2.) podanie návrhu v subjektívnej a objektívnej lehote, je nevyhnutné v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať tak, že obidve podmienky musia byť splnené tak, aby sa vzájomne nevylučovali“. Preto je toto ustanovenie nevyhnutné vykladať v tom zmysle, že o existencii zásahov sa navrhovatelia dozvedeli až dorúčením rozhodnutí o nevyhovení ich námietkam proti postupu zamestnanca správcu dane.

Súd neprijal tvrdenie odporcu, že pre podanie návrhu na ochranu proti neoprávnenému zásahu nie sú splnené procesné podmienky, pretože vo veci boli vydané rozhodnutia o nevyhovení námietkam proti postupu správcu dane, v dôsledku čoho je možná iba súdna ochrana formou podania žaloby podľa § 247 a nasl. O.s.p. Navrhovatelia si uplatnili ako prostriedok súdnej ochrany návrh pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a vydanie rozhodnutí odporcom o nevyhovení námietkam proti postupu zamestnanca správcu dane bol iba dôsledok uplatnenia prostriedku nápravy, ktorého použitie umožnil osobitný predpis.

Pri posúdení dôvodnosti návrhov súd vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu SR vysloveného v náleze č. II. ÚS 118/08 z 10.12.2009 (nález bol publikovaný pod č. 82/2009 Zb. nálezov a uznesení Ústavného súdu SR): „podľa názoru Ústavného súdu SR súčasťou zákonom ustanoveného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne SR podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o správe daní. Ak preto má dôjsť k zmene miestnej príslušnosti, musí sa tak stať iba z dôvodov uvedených v zákone a iba postupom uvedeným v zákone. Jedným z dôvodov zmeny miestnej príslušnosti je aj prípad, keď sú všetci zamestnanci správcu dane vylúčení. Správca dane koná prostredníctvom svojich zamestnancov. Z tohto pohľadu nie je podstatné, že zamestnávateľom zamestnancov správcu dane nie je samotný správca dane, ale daňové riaditeľstvo. V konečnom dôsledku to

znamená, že miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov“.

Uvedené právne závery sú plne akceptované aj rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (napríklad rozsudok č.k. 8Sžf/7/2009 zo dňa 1.7.2010 a č.k. 6Sžf/19/2010 zo dňa 16.6.2010).

Z vyjadrení odporcu nie je zrejмый dôvod, pre ktorý odporca požiadal riaditeľa pracoviska Daňového riaditeľstva SR o povolenie zabezpečiť výkon daňovej kontroly zamestnancami daňového úradu, ktorý nie je miestne príslušným správcom dane pre výkon daňovej kontroly u navrhovateľov. Súd sa iba domnieva, že týmto dôvodom mohli byť obmedzené personálne kapacity odporcu vzhľadom na vysoký počet daňových kontrol v obchodných spoločnostiach, ktorých je konateľom Mikuláš Vareha. Dôvod tohto postupu odporcu nie je vzhľadom na uvedené právne závery v náleze Ústavného súdu SR právne významný. Podľa spomínaného nálezu Ústavného súdu SR riaditeľ Daňového úradu Kráľovský Chlmec nebol oprávnený bez zmeny miestnej príslušnosti poveriť zamestnancov iných daňových úradov k výkonom daňovej kontroly u navrhovateľov. Tým, že daňovú kontrolu u navrhovateľov vykonávali zamestnanci, ktorí nie sú organizačne začlenení u miestne príslušného správcu dane, došlo k porušeniu práva žalobcu na inú právnu ochranu na inom orgáne SR v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Vzhľadom na záver Ústavného súdu SR, podľa ktorého totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je daná aj totožnosťou jeho zamestnancov, čo riaditeľ Daňového úradu Kráľovský Chlmec nerešpektoval, je potrebné konštatovať, že daňová kontrola u navrhovateľov bola realizovaná v rozpore so zákonom. Námietka odporcu o možnosti aplikovania právneho názoru Ústavného súdu SR v zmysle jeho nálezu č. II. ÚS 118/08 z 10.12.2009 iba v daňovom konaní, a nie v rámci daňovej kontroly, je nedôvodná, pretože Ústavný súd SR v citovanom náleze vyslovil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR práve vo vzťahu ku daňovej kontrole.

Z týchto dôvodov preto súd návrhom navrhovateľov v 1. - 14. rade vyhovel v súlade s ustanovením § 250v ods. 4 O.s.p. a zakázal odporcovi pokračovať vo výkone daňových kontrol na zistenie oprávnenosti nároku navrhovateľov na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia máj, október, november a december 2009 a január 2010 na základe poverenia na výkon kontroly č. 738/320/3999/2010/Hef z 1.3.2010, č. 738/320/720/2010/Hvi zo 14.1.2010, č. 738/320/2672//2010/Hir z 11.2.2010, č. 738/320/4770/10/And z 8.3.2010, č. 738/320/12960/2009/Horň z 13.7.2009, č. 738/320/633/2010/Hro z 13.1.2010, č. 738/320/3459/2010/Hla z 22.2.2010, č. 738/320/5029/10/Hor z 10.3.2010, č. 738/321/137-5959/10/Kön z 23.3.2010, č. 738/320/727/2010/Vare zo 14.1.2010, č.

738/320/3179/2010/KOV zo 17.2.2010, č. 738/321/2438/2010/Šál z 9.2.2010, č. 738/320/2347/2010/Šip. z 8.2.2010 a č. 738/320/3958/2010/Bér z 26.2.2010.

Úspešným navrhovateľom súd v súlade s ustanovením § 250v ods. 5 O.s.p. s použitím § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p. priznal právo na náhradu trov konania v sume 4.207,98 eur, ktoré pozostávajú z odmeny za poskytnutie právnych služieb podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Právnomu zástupcovi navrhovateľov patrí v každej veci odmena za dva úkony právnej služby v sume 240,46 eur (§ 11 ods. 4 citovanej vyhlášky), spolu 3.366,44 eur. Pretože advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznal mu súd aj uplatnenú daň v každej veci 45,69 eur, spolu 639,66 eur. Advokátovi patrí tiež režijný paušál v každej veci za dva úkony právnej služby v sume 14,42 eur, spolu 201,88 eur. Celkovú priznanú sumu náhrady trov právneho zastúpenia 4.207,98 eur je povinný odporca zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľov do ôsmich dní od právoplatnosti rozsudku.

P o u č e n i e : Proti výroku tohto rozsudku vo veci samej a proti výroku rozsudku o spojení vecí opravný prostriedok nie je prípustný (§ 202 ods. 3 písm. a), § 250v ods. 7 a § 246c ods. 1 O.s.p.).

Proti výroku o trovách konania je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach, a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny, a čoho sa odvolateľ domáha.

V Košiciach, dňa 18. novembra 2010

JUDr. Eva Baranová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Viera Bačová

3.11